

VITNESBYRD FRA IZMIR

Jeg lette aldri etter noen ting om kristendommen. Jeg var muslim, og var veldig sikker i min tro.

Da jeg var ung, flyttet familien min og jeg til Tyskland fra Tyrkia. Derfor gikk jeg mine første år på skole i Tyskland. Jeg husker læreren min som en veldig snill og god lærer. Dette holdt fast ved meg i lang tid.

Etter hvert flyttet vi tilbake til Tyrkia og endte opp i et ganske fælt nabolag i byen Izmir. Her var det så dystert og jeg så bare vonde ting. Det var ingen kjærlighet her. På denne tiden falt jeg bort fra min muslimske tro.

En dag møtte jeg en tysk misjonær. Jeg hadde aldri før møtt noen som var så snill og moralsk som denne personen. Vi ble gode venner, misjonæren Thomas og jeg. Vi besøkte hverandre og spiste mat sammen.

På denne tiden var vi veldig fattige, på samme tid som min kone gikk gravid med vår første sønn. Da vår sønn ble født, skjedde det noen komplikasjoner som gjorde at han måtte bli på intensivavdelingen. Når han ble frisk, var sykehusregningen så stor at vi ikke kunne betale den. Derfor nektet sykehuset å gi oss sønnen vår, til vi klarte å betale regningen. Vi var helt knuste!

Vi ble fortalt at man kunne be borgermesteren skrive et brev til sykehuset om å gi oss sønnen, men da vi spurte han, nektet han å skrive det. Thomas besøkte oss, og vi fortalte han hva som hadde skjedd. Han ble også knust, og begynte å be for oss. Dette var første gang i mitt liv at jeg følte Guds nærhet. Den neste dagen gikk vi tilbake til borgermesteren. Vi ble forundret da han kom ut og hadde allerede skrevet brevet, før vi fikk spurt om det. Han ga oss brevet og vi dro videre til sykehuset. Da vi ankom sykehuset, kom de ut med sønnen vår uten å se brevet fra borgermesteren. Jeg husker at jeg tenkte: «Jeg tror Gud hjalp meg med dette for at jeg skulle se Ham».

Vitnesbyrd er hentet fra intervju med deltakere på en kristen familiekonferanse, i regi av den protestantiske alliansen i Tyrkia januar 2020

Siden jeg vokste opp i en muslimsk familie, tenkte jeg fremdeles at den islamske guden var den riktige guden. Så, jeg avsluttet mitt vennskap med Thomas for å bli en god muslim – for vi hadde lært at en god muslim kunne ikke ha kristne venner. Mens årene gikk og jeg leste masse muslimske bøker, innså jeg at det fantes mange feiltakelser og mysterier i koranen. Jeg hadde fremdeles en tomhetsfølelse og fant ikke svar på spørsmålene mine.

Jeg husket at Thomas alltid brukte bibelen for å svare på spørsmålene mine tidligere, noe jeg ikke klarte med koranen. Derfor bestemte jeg meg for å finne en bibel jeg kunne lese. Det var ikke så lett å finne, men jeg ønsket så å få mer informasjon. Jeg dro til en bruktbuikk og fant Det Nye Testamentet. Eieren ble sint på meg da jeg ønsket å kjøpe en kristen bok. Jeg leste hver dag på vei til og fra jobben! Da jeg var kommet halvveis i Nye Testamentet, følte jeg at jeg fikk svar på alt jeg lurte på. Jeg var også overrasket over hvor lett jeg kunne forstå alt – det var på mitt eget språk og det ga mening for meg. Jeg sa til meg selv: «Dersom dette er sant, så vil jeg bli en kristen».

Min kone og jeg tok valget sammen om å tro på Jesus. Dette var vi alene om, og vi kjente ingen rundt oss som var troende. Vi dro sammen på en bokmesse, da jeg plutselig hørte en stemme bak meg. Jeg gjenkjente stemmen umiddelbart. Det var Thomas! Jeg var så lykkelig for å se han igjen. Vi klemte og pratet masse sammen.

Thomas tok oss med i en husmenighet, og etter hvert til en kirke. Her startet jeg tjeneste ved å hjelpe til det det trengtes. Både min kone og jeg begynte også tjeneste i husmenigheter. Dette er nå 19 år siden. For 10 år siden valgte jeg å bli pastor. Det har vært en berg-og-dal-bane ettersom vi bor i et nabolag med mye kriminalitet og fattigdom. Flere ganger har jeg blitt truet på livet fordi jeg er en kristen. Jeg har til og med opplevd drapsforsøk. Den første gangen noen ønsket å ta livet mitt, var bare ett år etter jeg ble troende.

Jeg ble invitert hjem til noen mennesker som viste seg å være sterkt radikale mennesker. Han som bodde der planla å drepe meg, men det viste seg at han ikke ønsket å gjøre det selv. Så denne radikale mannen spurte noen av vennene sine til å gjøre jobben for han – men ingen ønsket å gjøre 'den skitne jobben'. Jeg tror at Gud reddet meg ut av situasjonen!

I dag jobber denne mannen som pastor i flere menigheter i Izmir – i et område sterkt berørt av kriminalitet og fattigdom. Vanligvis i Tyrkia må barn ha godkjennelse for å få lov til å gå i kirken, men i dette området ser man at politiet frakter barna til kirken fordi dette er områdets tryggeste sted. Flere foreldre sender også barna sine til kirken – ikke for å bli troende, men for å holde dem borte fra gatekriminalitet. De driver også arbeid blant flyktninger, ved å dele ut mat, klær og annet nødvendig utstyr.

Vitnesbyrd er hentet fra intervju med deltakere på en kristen familiekonferanse, i regi av den protestantiske alliansen i Tyrkia januar 2020